

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

**nr. 129.011 van 9 maart 2004
in de zaak A. 97.354/VII-29.433**

In zake : 1. XXX,
 2. XXX,
 verblijvende te 8301 KNOKKE-HEIST,
 Hermans-Lybaertstraat 28

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van
Binnenlandse Zaken.

DE VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXXen XXX, beiden van Joegoslavische nationaliteit, op 10 november 2000 hebben ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 oktober 2000 tot bevestiging van de beslissingen van de Minister van Binnenlandse Zaken van 11 juli 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gelet op de beschikking van 28 december 2000 waarbij aan de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partijen teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2003 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 november 2003;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. VANTIEGHEM, die verschijnt voor de verzoekende partijen, van adjunct-adviseur L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak

Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partijen kwamen België binnen op 2 september 1999 en verklaarden zich op 3 september 1999 vluchteling.

1.2. Op 11 juli 2000 nam de Minister van Binnenlandse Zaken de beslissingen tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 12 oktober 2000 bevestigde de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissingen als volgt:

Voor de eerste verzoekende partij :

"Volgens zijn verklaringen zou betrokkene een etnische Albanees afkomstig uit Raushiq (gemeente Pejë) zijn. In juni en augustus 1998 zou betrokkene's dorp door Servische ordetroepen zwaar gebombardeerd zijn. Bij deze aanvallen zouden alle woningen, dus ook betrokkene's huis, vernield zijn. Begin maart 1999 zou betrokkene vervolgens samen met zijn vrouw, Haziraj Haxhire, en hun drie minderjarige kinderen voor de Servische terreur gevlucht zijn, richting Montenegro. Daar zouden ze twee maanden verbleven hebben. Vervolgens zouden ze naar Albanië gereisd zijn, waar ze ongeveer drie maanden zouden verbleven hebben. Omdat de toestand niet verbeterde en betrokkene in zijn dorp geen bezittingen meer zou hebben, zou hij naar België doorgereisd zijn. Hij vroeg er op 3 september 1999 asiel. Betrokkene beweert niet naar Kosovo terug te kunnen omdat er zich nog landmijnen bevinden, omdat de economische en politieke situatie er nog onstabiel is en hij en zijn echtgenote hier onder medische behandeling staan.

Er dient te worden opgemerkt dat betrokkene in zijn opeenvolgende verklaringen geen persoonlijke feiten of elementen heeft aangehaald waaruit kan worden afgeleid

dat hij bij zijn terugkeer naar Kosovo het risico loopt op persoonlijke en doelgerichte vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie. Sinds zijn vertrek is de situatie in Kosovo immers gevoelig gewijzigd. De ingeroepen vrees voor betrokkene, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese bevolking in Kosovo, is niet meer actueel. Overeenkomstig Resolutie 1244, aangenomen door de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties op 10 juni 1999, hebben de Servische ordetroepen en autoriteiten zich immers uit Kosovo teruggetrokken en werd de regio onder internationaal toezicht en bestuur geplaatst. In geval van moeilijkheden kan betrokkene zich steeds wenden tot de internationale gemeenschap die ernstige inspanningen levert om de orde en rust te herstellen en het dagelijks leven in Kosovo te normaliseren.

Zowel het feit dat betrokkene in Kosovo geen bezittingen meer heeft als de door hem aangehaalde slechte economische toestand in Kosovo zijn bovendien problemen van louter socio-economische aard die als dusdanig niet onder het toepassingsgebied van de Conventie vallen.

Aangezien uit betrokkenes verklaringen en rekening houdend met de fundamenteel gewijzigde (politieke) situatie in Kosovo duidelijk blijkt dat zijn asielaanvraag kennelijk ongegrond is, meent de Commissaris-generaal dat het in de gegeven omstandigheden niet noodzakelijk is om betrokkene te horen.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 juli 2000.

De Commissaris-generaal wenst de aandacht van de Minister te vestigen op de preciaire gezondheidstoestand van betrokkene echtgenote, Haziraj Haxhire (ernstige psychische problemen). Het komt evenwel aan de Minister toe te oordelen over de opportuniteit om hiermee rekening te houden bij het al dan niet overgaan tot terugleiding."

Voor de tweede verzoekende partij :

"Volgens haar verklaringen steunt betrokkene haar asielaanvraag op de door haar echtgenoot, Haziraj Bashkim, aangehaalde motieven. Daar in hoofde van deze laatste een bevestigende beslissing van weigering van verblijf genomen werd, kan ten aanzien van betrokkene evenmin gesteld worden dat zij bij een eventuele terugkeer naar land van herkomst riskeert persoonlijk en doelgericht te worden vervolgd in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door haar het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigeringsbesluiten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 juli 2000.

De Commissaris-generaal wenst de aandacht te van de Minister te vestigen op de preciaire gezondheidstoestand van betrokkene (ernstige psychische problemen). Het komt evenwel aan de Minister toe te oordelen over de opportuniteit om hiermee rekening te houden bij het al dan niet overgaan tot terugleiding."

Dit zijn de bestreden beslissingen;

2. De rechtspleging

2.1. Overwegende dat de memorie van antwoord van de eerste verwerende partij laattijdig werd ingediend; dat dit stuk dan ook uit de debatten dient te worden geweerd;

3. De ontvankelijkheid

3.1.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat verzoekers vordering onontvankelijk is omdat niet voldaan werd aan het voorschrift van art. 20, tweede lid, 1/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat de woonplaats van de verzoekende partijen niet is vermeld;

3.1.2. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord repliceren dat de tweede verwerende partij dit ten onrechte beweert, dat het verzoekschrift wel degelijk hun woonplaats vermeldt;

3.1.3. Overwegende dat het volstaat vast te stellen dat verzoekers in het verzoekschrift hun woonplaats aangeven; dat dit argument elke grond mist; dat deze exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen;

3.2.1. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord tevens de exceptie van onontvankelijkheid ratione temporis opwerpt;

3.2.2. Overwegende dat verzoekers dit betwisten in hun memorie van wederantwoord;

3.2.3. Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de bestreden beslissingen aan verzoekers werden betekend op 16 oktober 2000; dat het op 10 november 2000 aangetekend verzonden verzoekschrift dan ook tijdig werd ingediend; dat ook deze exceptie van onontvankelijkheid wordt verworpen;

4. De gegrondheid

4.1.1. Overwegende dat verzoekers een eerste middel aanvoeren dat als volgt luidt :

"Eerste middel: de schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

A. Het commissariaat-generaal heeft het onderzoek niet grondig gevoerd. Het commissariaat-generaal baseert zich slechts op een element om te stellen dat de situatie in Kosovo veilig is. Namelijk het feit dat de Kosovo regio momenteel valt onder de bevoegdheid van de Verenigde Naties en dat aldus ter plaatse bescherming kan gevonden worden. Het Commissariaat-generaal heeft niet de moeite genomen om de situatie ter plaatse te evalueren op grond van de gegevens via de internationale pers. Dit maakt een schending uit van het zorgvuldigheidsprincipe. Namelijk, het handboek van de VN spreekt dat de bescherming die men wenst te krijgen een effectieve bescherming moet zijn. Om dit te kunnen vaststellen moet dus naar de effectieve situatie gekeken worden en niet naar de theoretische. Nergens uit het dossier blijkt dat het Commissariaat-generaal de gegevens van verzoekers, als dat de situatie nog steeds onveilig is, heeft gecontroleerd. Verzoekers hebben wel de moeite genomen om de situatie in concreto te evalueren. Via de internationale pers en vooral via niet-gouvernementele organisaties lekt er veel informatie uit over de regio. Uit documenten, die vrij te consulteren zijn op internet, kan duidelijk afgeleid worden, dat hoewel er een troepenmacht is in Kosovo, er toch nog steeds veel gevaar schuilt en dat de VN troepen duidelijk de veiligheid niet kunnen garanderen (stuk 3). Verzoekers leggen zelf een krantenartikel voor uit De Morgen dd. 5 september 2000 waaruit nogmaals blijkt dat de veiligheid van verzoekers niet kan worden gegarandeerd. De UNMIK-diensten zijn immers onderbemand.

Er is hier, op een degelijke wijze, aangetoond dat het Commissariaat-generaal, dergelijke informatie die vrij te verkrijgen is, niet heeft geraadpleegd. Nochtans had men dit moeten doen om de situatie van verzoekers correct in te schatten. Dit is een flagrante inbreuk op de beginselen van behoorlijk bestuur nl. het zorgvuldig verzamelen van alle gegevens.

B Er zijn wel degelijk elementen die een asielaanvraag rechtvaardigen.

Verzoekers hebben hun asielaanvraag ingediend op een ogenblik dat de oorlog in Kosovo in alle hevigheid aan de gang was en dat het dan ook redelijk is dat een groot aantal mensen die gebieden ontvluchten. Het Commissariaat-generaal beschikt over deze gegevens en kan eenvoudig achterhalen of de regio van verzoekers wel degelijk in de vuurlinie ligt. Het Commissariaat baseert zich enkel en alleen op de resolutie nummer 1244 van de veiligheidsraad. Het Commissariaat heeft als administratieve overheid de taak om zorgvuldig alle gegevens te verzamelen dienstig om een dergelijke beslissing te nemen. Het Commissariaat-generaal heeft niet de moeite genomen om de situatie te evalueren op grond van de gegevens via de internationale pers. Amnesty International verklaart: ... In particular (UNMIK & KFOR) have been unable to prevent violent attacks, including human rights abuses, often motivated by a desire for retribution, against non-Albanians (mainly Serbs, Roma and Muslim Slavs), ethnic Albanians accused of collaboration, or against ethnic Albanians of moderate political views (...). While the Secretary-General stated that over 6.000 international civilian officers are required to police Kosovo, to date only 1.971 have been deployed and as a result the international civilian presence has not assumed full responsibility ... Verder stelt Amnesty International: The organization is concerned that this is not enough to correct the problems. Bovendien zijn zowel de parlementsverkiezingen als de gemeenteraadsverkiezingen een grote chaos en zijn ze derhalve niet eerlijk verlopen. Deze informatie is zeker eveneens in handen van het Commissariaat-generaal.

Het handboek vluchtelingen van de VN spreekt dat de bescherming ook reëel moet zijn en niet louter theoretisch. Derhalve heeft het Commissariaat-generaal minstens een schending begaan van de regels van behoorlijk bestuur.

C. Het Commissariaat stelt dat verzoekers kunnen teruggebracht worden naar het land van herkomst. Het is duidelijk dat teruggedrijving naar Kosovo gevaren inhoudt. Verzoekers herhalen hier wat boven is gesteld. Zowel de KFOR als de UNMIK zijn onderbemand. Momenteel is de situatie duidelijk nog niet veilig in Kosovo. Het anders beweren doet de waarheid geweld aan. Het maakt minstens een schending uit van de zorgvuldigheid waarmee het Commissariaat-generaal een dossier moet onderzoeken om te stellen dat verzoekers naar Kosovo kunnen worden teruggedreven, terwijl in de internationale pers berichten komen over de aldaar heersende repressie.

D. Hoorplicht

Uit de feitelijke gegevens van het dossier kan enkel weerhouden worden dat verzoekers afkomstig zijn uit KOSOVO. Het Commissariaat-generaal heeft op 12 oktober 2000 een beslissing genomen, zonder dat één van de twee verzoekers in mogelijkheid worden gesteld om persoonlijk gehoord te worden. Verzoekers hebben nooit hun wil kenbaar gemaakt om NIET gehoord te worden. Uit de verplichting tot zorgvuldig handelen vloeit voort - zeker bij maatregelen die nadeel berokkenen of als kwetsend kunnen worden ervaren - dat het Commissariaat-generaal verzoekers in de mogelijkheid stelt om voor hun belangen op te komen. Verzoekers hebben nooit de mogelijkheid gekregen om hun grieven te uiten tegen de genomen beslissing door de Dienst Vreemdelingenzaken. Ten tweede is de hoorplicht een middel om het Commissariaat-generaal in staat te stellen zich volledig op de hoogte te stellen van de voornaamste elementen van de zaak ten einde te vermijden dat de het Commissariaat-generaal zonder kennis van zaken beslissing neemt. Uit punt A & B blijkt duidelijk dat het Commissariaat-generaal een beslissing heeft genomen zonder de vereiste kennis van zaken. Verzoekers in dergelijke situatie niet horen, is zeker een miskennis van het zorgvuldigheidsbeginsel waartoe ook het commissariaat-generaal toe gedwongen is.";

4.1.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat met betrekking tot het bevel het grondgebied te verlaten geen middel wordt ontwikkeld;

4.1.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord verder geen nieuwe elementen aanbrengen;

4.1.4. Overwegende dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gemaakte beoordeling van de actuele toestand in Kosovo steunt op resolutie 1244 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties; dat verzoekers deze vaststelling van de actuele toestand trachten te ontkrachten door te verwijzen naar minder gezaghebbende bronnen, zonder deze bovendien te betrekken op hun persoonlijke situatie; dat deze bronnen niet weerleggen dat de Commissaris-generaal naar recht en redelijkheid tot zijn vaststelling van de actuele toestand in Kosovo kon komen op grond van de genoemde resolutie 1244; dat de bestreden beslissing steunt op de vaststelling dat de door verzoekers ingeroepen vrees, met name de algemene Servische repressie ten aanzien van de Albanese bevolking in Kosovo, wat hen betreft niet meer actueel is; dat verzoekers dit geenszins aan de hand van concrete, individuele elementen weerleggen; dat verzoekers dan ook niet aantonen dat de Commissaris-generaal bepaalde elementen heeft miskend of niet met alle gegevens heeft rekening gehouden teneinde zich een gedegen oordeel te vormen over de asielaanvraag; dat de Commissaris-generaal dan ook rechtmatig kon beslissen hen niet te horen; dat de stelling van verzoekers, dat de Commissaris-generaal in casu onzorgvuldig te werk zou zijn gegaan, derhalve niet kan worden bijgevalen; dat, vermits verzoekers ook in het verzoekschrift geen elementen aanhalen die het tegendeel aannemelijk zouden kunnen maken, er geen reden is om te besluiten tot een schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, zoals uiteengezet in het middel; dat het eerste middel niet gegrond is;

4.2.1. Overwegende dat verzoekers een tweede middel uiteenzetten dat als volgt luidt :

"Gebrek aan motivering: schending van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

De Wet inzake de Uitdrukkelijke Motivering van Bestuurshandelingen schrijft voor dat de juridische en feitelijke motivering waarop men een beslissing steunt "afdoende" dient te zijn. Hieronder dient te worden verstaan dat de aangegeven redenen in evenredigheid dient te staan met de genomen beslissing.

1. Het Commissariaat-generaal moet uitgaan van correcte gegevens. Gezien wat hierboven onder het eerste middel werd aangehaald kan men sterk twijfelen dat het Commissariaat uitgegaan is van correcte gegevens. De premisse waarop het Commissariaat-generaal zich steunt om te stellen dat de Kosovo regio een veilige regio zou zijn, is niet juist. Dit is niet voldoende.

2. De argumenten zijn dan ook niet juist beoordeeld.

3. Besluit: het niet of niet voldoende motiveren, evenals het niet correct motiveren, levert zonder meer de illegaliteit van de bestreden bestuurshandeling op wegens schending van een substantiële vormvereiste. Het volstaat voor de vernietiging van de rechtshandeling.

4. Bovendien zijn de argumenten niet in evenredigheid met de genomen beslissing. Het Commissariaat-generaal stelt dat de regio onder VN-bestuur is. Daaruit beslist het Commissariaat-generaal dat verzoekers mogen teruggestuurd worden naar Kosovo, een land in oorlog. Deze beslissing mist alle redelijkheid. De beslissing verzoekers terug te sturen naar Kosovo is, gezien de huidige omstandigheden in Kosovo, niet redelijk te noemen.";

4.2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar memorie van antwoord stelt dat met betrekking tot het bevel het grondgebied te verlaten geen middel wordt ontwikkeld;

4.2.3. Overwegende dat verzoekers in hun memorie van wederantwoord geen nieuwe elementen aanbrengen;

4.2.4. Overwegende dat uit de bespreking van het eerste middel blijkt dat de Commissaris-generaal zich terdege kon steunen op de vaststelling dat de door verzoekers ingeroepen vrees niet meer actueel is; dat verzoekers geen andere elementen aanhalen waaruit een schending van de motivering kan blijken; dat verzoekers derhalve niet aantonen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is; dat het tweede middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 347,05 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op negen maart tweeduizend en vier, door:

Mevr. M.-R. BRACKE, kamervoorzitter,

de H. C. VERHAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VERHAERT.

M.-R. BRACKE.